

UJ CIMBORA

IRODALMI LAP GYERMEKEK SZÁMÁRA

Laptulajdonos és felelős szerkesztő: **FERENCZY MARGIT.** (FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA)

Templombamenők.

VII. ÉVFOLYAM
11. sz.

MEGJELENIK HAVONTA KÉTSZER

1939. JÚNIUS
1.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: CLUJ, STR. BARON L. POP No. 5. - TELEFON: 18-87

Pünkösdi ének.

Leszállt a földre a Szentlélek
e csodás szép napon.

Hogy az emberek lelkében is
szeretet fakadjon.

És a szívekben virág nyiljék
a béke virága.

Hinnünk kell, hogy e nagy szent csoda
nem történt hiába.

Guthy Jenő.

Hogy írjuk?

Vegyük elő a kis szókincesgyűjtő füzetünket és írjuk a megkezdett „e“ betűs szavak után a mai leckét. Ne sajnáljátok gyermekek az időt ettől a kis rovattól. Olvassátok el kétszer-háromszor a leírt szavakat, hogy jól megtanuljátok.

A legnagyobb tiszteletlenség anyanyelvünkkel szemben, ha azon helytelenül írunk és fogalmazunk. Azért közlünk az Új Cimborában minden közhasználatú magyar szót, hogy ne csak füllel halljátok a szavakat, hanem szemmel is lássátok, hogy vannak leírva.

egyetlen, egyetlenegy (összeírjuk), egyezik, egyezmény, egyetért, egyfolytában, egyhamar, egyhangúan, egyhangúlag, egyház, egyhuzomban, de így is használják: egyhuzamban, egyideig, egyidejűleg, egyik, egyik-másik, egyistenhívő, egyívású, egy-két, kettő-három, egykorú, egykönnyen (két „n“ és egy „y“), egymás, egymást, de: egyet-mást két szóba írjuk, egymásután, de így is írják: egymás után, ha azonban a hangsúly a „más“ szóra esik, akkor így írjuk: egy más után.

Kertészkedjünk kis cimborák!

Egészen más azoknak a helyzete, akiknek tágas udvar, vagy kert áll a rendelkezésükre. Azok bármit vethetnek. Ám ők se mindent rendszer nélkül. Mert más helyre vetjük a magasra felnövő virágokat és más helyre az alacsony, vagy törpe virágokat. Falusi kerítés mellé nagyon szép pl. a mályvarózsa, dália, vagy az évelő bokros virágok, jázmin, orgona, labdarózsa. Párkány díszítésre, vagy fal mellé pl. a csillagvirág, amely évelő, a török szekfű, a fehér magaréta, amelyek szintén évelők, a gaeliardia, — középmagasak az estike, a

viola, az őszirózsa, a szalvia, a lengyelke (vagy másképp tagetes), a borzaskati, az oroszlánszáj, szalmavirág, kakastaréj, kékbojt. Alacsony törpék a kékbojt egyik fajtája, az őszirózsa egyik fajtája, a verbéna, az árvácska és a nefelejts.

Időszerű az új évfolyam bekötése.

Minden rendes háznál úgy van szokásban, hogy, amikor egy folyóirathól összegyűl egy évfolyam, keménytáblába köttetik. Felhívjuk kis cimborák a figyelmeteket, hogy az Új Cimborá 1938. évfolyamának is eljött a bekötési ideje. A helybeli kis cimborák újságjait a Minerva R. T. is beköti. Ennek az lesz az előnye, hogy minden kis cimborának egyforma lesz a kötési táblája.

Találós kérdés.

Kerek Istenfája,
Szép tizenkét ága,
Szép tizenkét ágán
Ötvenkét virága.
Ötvenkét virágán
Három arany alma.
Aki kitalálja:
Egy pint bor az ára!

Nyelvgyakorló.

Mondjátok gyorsan:

Kilenc öles köles kazal.

A kiadóhivatal közleményei.

Beküldött előfizetési díjak.

Befizetések április hóban: Róm. kath. el. isk. Csikszentgyörgy, 1940. jan. 1-ig. — Május hóban: Bartha Aladár, Segesvár; Soós Jánosné, Aranyosegerbegy; Fodor Egon Torda; Ifj. Novák Béla, Gyergyószentmiklós 1939. jan. 1-ig; Adorjáni Zoltán, Lukafalva; Róm. kath. gimn. Csikszereda 1939. ápr. 1-ig; Rédey Károly, Nagykároly; Ref. el. isk. Marosvásárhely 1939. júl. 1-ig; Abordán Livia, Mármarossziget; Székely Magda, Szurdok 1939. okt. 1-ig; Bócsa József, Ploesti 1939. nov. 1-ig.

Pünkösdi ének.

Irta: Zombory Sándor.

*Piros pünköszt napja,
Ragyogj ki felettünk.
Mi is a Jézusnak
Tanítványi lettünk.*

*Itt állunk előtte,
Töltse be szívünket,
Mennyből alászállva
Erősítsen minket.*

*S ha kell, tanítson meg
Buzgón imádkozni,
Egész életünkben
Jézus útján járni.*

*Hogy mást is tanítsunk,
Az Ő szent nevére;
Legyen mindenkinek
Éltető vezére!*

*Piros pünköszt napja,
Ragyogj ki felettünk:
Töltsd be szentlélekkel
E földi életünk!*

A szeretet hosszútűrő és soha el nem fogy.

Irta: Holstein Mária.

Volt egyszer egy szegény özvegyasszony. Nem volt egyebe erős két karjánál, meg bánatos, szerető, jó szívével.

Bánatos volt a szíve, mert egyedül állott a világon árva kis fiával. De még bánatosabb volt azért, mert az a kis fiú, kit olyan nagyon szeretett, hogy életét is szívesen adta volna érte, egy cseppet sem érdemelte meg az ő szeretetét. Nem volt az iskolában rakoncátlanabb fiú Pistánál. Ha valakit esúfoltak, bosszantottak, vagy bántottak az iskolában, biztosan Pista volt a fővezér. De a tanulásban bizony csak hátul ballagott, olyan hátul, hogy el is maradt társai mögött s minden osztályt kétszer kellett járnia. Búsult a szegény asszony, sírt is eleget, de azért csak nem fogyott el az ő nagy szeretete és türelme.

Intette, kérlette, buzdította Pistát, hogy igyekezzék jó útra térni, mert ha felnőtt úgy veszi hasznát. No, annak ugyan beszélhetett, akár csak borsót hányt volna a falra. Telt-múlt az idő, többet rosszul, mint jól. Dolgozott a szegény özvegy asszony. Éjet-napot összetett, csak hogy az ő rossz fia szükségét ne lásson. Addig-addig dolgozott, hogy két-erős karja, egyszer csak meggyengült. Már nem dörzsölhette a ruhát, nem emelhetette a vasalót egész nap. Alig végezhetette az otthoni munkát nagy fáradtsággal.

Szerencsére akkorra már Pista, — úgy ahogy — kitanulta az asztalos mesterséget s egy műhelyben elég jó fizetést kapott. Így

hát megfordult a kocka, most már Pistának kellett anyját eltartania. Azt hiszitek szívesen tette?

Dehogy!

Mindig panaszkodott, zúgolódott, hogy ő nem győzi, ebben a drága világban elég, ha az ember magáról gondoskodik, nem hogy még házat tartson. Pedig szegény gyöngé anyja, úgy betegen is mosott, főzött neki, varrt reá. A házukat is tisztán, rendbe tartotta. Aztán idegennél is csak fizetnie kellett volna. Bezzeg, pajtásaival szemben nem volt szűk markú. Azoktól semmit sem sajnált. Egymást érte a sok dinom-dánom farsangolás. A nagy mulatozásban utoljára úgy megszokta az ivást, hogy munkaidejének felét a fogadóban töltötte. Oda hordta utolsó fillérét is. Szegény öreg anyja otthon szükségét látott, de azért soha sem panaszkodott. Toltat tépett, eladogatta jobb ruháit, csak hogy rossz fiát, mikor hazamegy terített asztallal várhassa.

Volt Pistának egy barátja, ki sehogy sem tetszett öreg anyjának. Durva, gonosz ember volt. A szegény özvegy mindig kérte fiát, hogy ne barátkozzék vele, mert bizonyosan ő az oka minden rosszaságának. De Pista rá sem hederített, csak ment a maga útján. Már annyira iszákos lett, hogy a műhelyben semmi hasznát sem vették, elbocsájtották.

Egy este eljött barátja és hívta, hogy menjen vele. Édes anyja sírt, könnyöngött,

hogy maradjon otthon, de hiába. Pista mégis elment.

Hova mentek?... Megint a fogadóba.

Mikor Pista olyan állapotban volt már, hogy azt sem tudta, mit csinál, barátja elvitte egy házhoz és odaállította a kapuba, hogy várja meg, míg kijön.

— Majd segítsz valamit hazavinni.

Tél volt, hideg volt. Pista várt-várt sokáig, már a foga is vacogott belé. A nagy hideg kijózanította.

— Miért állok én itt ebben az idegen kapuban?

— Mit viszünk haza éjnek idején — gondolkozott hangosan. Hát abban a szempillantásban nagy kiabálást hall:

— Tolvaj! Fogják meg!

Pistának egyszerre megvilágosodott az elméje. Bizonyosan a barátja csinált valamit, amint az eszébe villant, nagy félelmében futásnak eredt. De abban a pillanatban megtelt az utca emberekkel s nemcsak a gonosz barátot, de a szaladó Pistát is elfogták. Képzeltetik édes anyjának fájdalmát és szégyenét, mikor meghallotta, hogy fiával mi történt. Másnap ugyan szabadon bocsájtották, mert a fogadós bizonyította, hogy annyit ivott, hogy igazán nem tudhatta, hova viszi gonosz barátja.

De azért senki sem hitte, hogy teljesen ártatlan, azt mondták, hogy madarat tolláról, embert barátjáról ismerik igazán meg. Az uccán senki sem fogadta köszönését, mindenki elfordult tőle. Csak édes anyja várta a régi változatlan szeretettel, mikor látta, hogy beteg, hát egy szó szemrehányást sem tett, hanem puha ágyat vetett neki és olyan szerető gonddal vette körül, mintha ő lett volna a világon a legjobb fiú.

Bizony Pista nagy beteg lett, a künn töltött éjszaka, meg a nagy ijedség megártott az italtól meggyöngült szervezetének. Isten bölcsessége ezt a nagy betegséget javára fordította. Amint fájdalomtól gyötörve hanykolódott ágyán, lelkében nagy világosság támadt. Meglátta édesanyjának végtelen nagy aggódó szeretetét.

Hogy futott így örege, gyöngén a szomszédokhoz, csak hogy amire betegének szüksége van, mindent előteremthessen. Az az asszony, aki egész életében sohse szorult másra, mindig kikereste keze munkájával a szükséges dolgokat, most kért, könyörgött idegen emberektől, csak hogy beteg fia szükségét ne lászon.

Aztán hogy virrasztott mellette a hosszú éjszakákon, milyen szeretettel, pontosan adta az orvosságot. Hogy tett, vett körülötte, hogy minden rendben legyen.

Mondom, Pista ezt mind meglátta és meglátta azt is, hogy mennyire nem érdemes erre a nagy szeretetre. Hiszen még, mikor adott is a keresetéből, azt se jó szívvel tette, csak kényszerűségből s zúgolódással. Amint ezeket elgondolta, szólni nem tudott, csak megeredtek könnyei és sírt, mint egy kis gyermek, s ezek a könnyek annyira megtisztították lelkét, úgy kihajtották belőle a rossznak még az árnyékát is, mint ahogy a nagy szél megtisztítja a levegőt s tovaűzi a betegség csiráit.

Mikor felgyógyult, öreg édesanyjának nem volt több oka a búsulásra. Olyan szerető jó fiú lett belőle, hogy álmodni sem lehetett jobbat.

Mestere is, ki újra visszafogadta műhelyébe, csak a legnagyobb dicsérettel és elismeréssel beszélt róla.

Ne bántsátok a madárfészket!

*Két rossz gyerek Pali, Pista,
Mind a kettő elemista.
Mit találnak ki egy napon:
Fel van írva, fel e lapon:
Mezőszélen, a határban,
Bokor fürdik napsugárban,
Hogyha dúlnak is a vészek,
A bokorban egy kis fészek.
Szépen, csendben, rejtve marad.*

*Am de jön most Pali, Pista,
A két hamis elemista.
Rossz szándékot nem takarnak,
Kimondják, hogy mit akarnak.
Nem kisebbet, nem nagyobbat,
Nem is tudnak tenni jobbat,
Egy kis fészket megrabolnak.*

*Óh te Pali, óh te Pista,
Mindeniktek elemista,
Tudni kéne, hogy a madár
Az embertől védelmet vár.
A jószágot meghálálja,
Ébredéskor dallal várja,
Pusztítja a hernyót, bogárt,
Ne bántsátok hát a madárt!*

Marcella néni.

Mese-hullámok.

Irta: Bodnár Irma.

Tündérorszámban, a csodavárban
A tündérek
Mind összegyűltek s meséket küldtek
Minden népnek...
...Virágok nőttek és mesét szöttek
Szármaikon;
Hegyen és völgyön, erdőn, mezőkön,
Minden síkon.

A kis tündérek vígan meséltek
Mindenfelé!
Ez itt, az amott, ha mesét hagyott
Kedvét lelé.
Boldog, szelíden hallgatta minden
A szép mesét;
Fénylött ruhájuk!... Mosolygott rájuk
A szende ég.

Bájos angyalkák soká hallgatták
A mese-szót!...
...Míg ujat vártak, nagy kedvük támadt,
Egyik leszólt:
„Régóta vágyunk, most hát leszállunk
Mi is oda,
Hadd lengjen szerte a sok-sok szende
Mese-csoda!”

A kis tündérek örömmel néztek
Az égre fel.
Csengett a nóta! Tündérnek kotta
Sohase kell.
A csodavárban nagy munkalázban
Készülődtek;
Nem vallnak szégyent a szép vendégek,
Ha eljönnek.

Elkészült minden!... Végre szelíden
Mind szemlét tart;
A zaj is elült, de nem messze csendült
Egy tündér-hang:
„Ott jönnek, látom, fehér habfátyolon!”
S már sietett
Fogadni őket, kezében mi volt,
Mindent letett.

Leereszkedett a fehér felleg...
Kiszálltak mind.
A kis tündérhad az angyaloknak
Mosolyogva vitt
Virágot, mézet s örömmel nézett
Már mind oda,
Mert megkezdődött a fénylő, örök
Mese-csoda.

Mennyei hanggal előbb egy angyal
Vitte a szót.
Majd egy tündérke, amint ígérte,
Kincset adott.
S fölváltva mind-mind szétszórta mit vitt:
A sok mesét.
Míg szavuk csengett, kincsek heverték
Ott szerteszét.

A mesék mellett szende fény terjedt,
Hogy szebb legyen;
És nőtt a csodás égi ragyogás
A kincseken,
Messze sugárzott, szinte hullámozott
Körös-körül...
...Nem vették észre mese s a fénye
Mint tömörül.

Míg mese hangzott; a kis angyalok
Mosolyogtak,
S a tündéreknek rózsát ígértek,
Ha dalolnak.
Dalba is kaptak, de elhallgattak...
...Emelkedett
A kis csapat ott a felhalmozott
Mesék felett.

A lány fúvalom a mese halmon
Végigsuhant,
S fodrozott rajta ragyogó fajta
Hullámokat.
A mese virult! Hömpölyögve indult
Az áradat;
Felkapta őket, a mesélőket,
S tovább haladt.

Angyal a fátylon, tündér virágon
Csónakázott.
Örültek rajta! ... Mindenik ajka
Már nótázott.
Amerre jártak zengtek a tájak
Boldog-vígan,
Nem merültek el a mese-tenger
Hullámiban.

Változott a táj! ... Alant kis madár
Még énekelt,
Egekbe szálló dalára játszó
Gyermekek felett:
Virágok között koszorút kötött
Az egyik ott,
Másik hallgatta: a virág ajka
Mit suttogott.

Mese-hullámok fölött sugárzott
A mese mind.
Tündér szólt végül: „Felénk a rétről
Két gyermek int!”
„Siessünk! Rajla! — mond egy angyalka —
Hadd jöjjenek,
Ringjanak messze e sok szép mese-
Hullám felett.”

Hogy odaérték, a kis tündérek
Hívták: „Jertek!
Hullámok fölött csodaszép, örök
Mesét lettek!”
„Most nem mehetünk! Virágot szedünk
Koszorunak!”
— Felelt egy lányka, — „Jó szülőnk várja
Virágunkat!”

„Jertek csak, jertek, segítünk nektek,
El is visszük,
S szüleiteknek sírhantja felett
Elhelyezzük.
Titeket pedig egekbe repít
A fátyolunk,
Ott részetekre angyali, lenge
Szárnyat hozunk!”

„Jó szüleinket láthatjuk mi fent?”
„Oda viszünk.
Isten körében mennyei fényben
Részessítünk!”
... A két leányka tovább nem várta
A biztatást,
Örömmel mentek! Két árva gyermek
Otthont talált.

Folyt még a munka; a koszorukra
Hullt a virág.

Csodásan szép lett. Bámúlva nézett
Rá a világ.
Hervadhatatlan: télben, tavaszban
Illatozott...
— A fátyol lengett... Szülő és gyermek
Találkozott.

A mese-hullám ragyogó útján
Csak hömpölygött.
Dalolt, mesélt is; benne az ég is
Gyönyörködött.
S bámult a kincsen. Körötte minden
Oda vágyott,
Hol angyal fátylon, tündér virágon
Csónakázott.

Tűszerencsétlenség egy bukovinai csángófaluban.

Most csak röviden emlékezünk meg arról a borzalmas tűzvészről, mely egy virágzó bukovinai csángó községet ért, amelynek lakói nagyobbára Erdélyből kivándorolt székelyek utódai. Tehát véreink. A tűz után alig maradt meg néhány ház — minden egyéb lángok martaléka lett. A lakosság most a legnagyobb nélkülözés elé néz. Nincs ruhája azonkívül, ami a testét fedi; nincs állata, élelmi szere, házi eszköze. Országszerte gyűjtés indult meg ennek a falunak, Józseffalvának a felsegélyezésére.

Gyermekek! Uj cimborák! Mi ugyan még erőtlenekek vagyunk, de azért mutassuk meg, hogy, ahol segíteni akarásról van szó, minden erőtlenségünk mellett is tudunk valamit tenni. Próbáljuk meg kevés erőnkkel is és gyűjtsünk mi is a józseffalvi gyermekeknek. Pénzt, ruhát, esetleg olyan élelmiszert (pl. liszt, bab, lencse, méz, cukor), ami nincs a romlandóságnak úgy alávetve. A helybeli gyermekek behozhatják személyesen a szerkesztőségbe adományait, a vidékiek küldjék be póstán. Bármilyen ruhamenűt, szvettert, fehérneműt, sapkát, cipőt, harisnyát, ha csak nem rongyos, használni tudnak.

Amit tudunk adni, amit el tudunk magunktól szakítani, adjuk szívesen a szerencsétlenségben levőknek.

Szerkesztő néni

A rest föbbet fárad.

Irta: Voinovich Géza.

Krisztus urunk e földön jártában egyszer elindult Szent Péterrel egy városból, hogy pusztaságon keresztül egy másik városba menjen. Amint a város kapuján kimentek, a gyalogúton egy kis csomó cseresznyét találtak, amint valamelyik arra járó kosarából kihullott. Szép piros cseresznyeszemek voltak, sok páros száron, kettesével a száron zöld levélke is. Szépen csillogtak, piroslottak a gyalogút mellett a fűvön.

Krisztus odanézett a szép gyümölcsre s hátraszólt Péternek, aki a nyomában járt:

— Vedd fel, Péter! Jó lesz a melegben a szomjúság ellen.

Péter már öregecske volt, nem szívesen hajladozott, hát csak odapillantott a pirosló halomra s azt mondta:

— E nélkül a hitvány gyümölcs nélkül csak megleszünk. Mit ér ez?

Az Úr Jézus azonban visszafordult, lehajolt, fölszedte a cseresznye-szemeket s a palástjába rejtette.

Péter pironkodva nézte az Üdvözítő hajladozását, de már szavának állott, úgy tett, mintha észre sem venné.

Mentek-mendégéltek a pusztában, a fák már elmaradoztak mögöttük, fű is csak itt-ott volt s egy-egy bokor. A nap égetően sü-

tött, sehol semmi árnyék, a homok forró volt a talpuk alatt. Egészen eltikkadtak a hőségtől. Egy korty víz felüdítené a vándort, de kútnak hirtelen híre sincs. Péter lankadtan törölgeté verejtékező homlokát s nagyokat sóhajtvá járt az Úr nyomában.

Ekkor Jézus elejtett egy szem cseresznyét. Péter mohón kapott utána. Most bezzeg nem sajnált lehajolni! Fölvette a szem cseresznyét, s oltotta vele égető szomját.

Jézus elmosolyodott, de nem szólt semmit.

Kis idő múlva megint elejtett egy szemet. A szép piros gömböcske rögtön szemébe tünt Péternek s megint csak lehajolt érte.

Kis vártatva harmadik szem hullt az útra, azután negyedik is, ötödik is. Mire messziről meglátták a várost, ahová igyekeztek, akkorra az Úr egyenként mind elhullatta a cseresznyét. És Péter minden szemet fölvev.

Mikor az utolsóért hajolt le, Jézus hátrfordult hozzá:

— Látod, látod: a marék cseresznyéért átallottál lehajolni, a szükségedben pedig szemekint is fölszedted. Jegyezd meg: aki idejében meg nem teszi dolgát, később több munkával pótolja helyre mulasztását. Rest többet fárad, az a büntetése.

Föld és nyelv.

Magyar! Földed el ne add!
A magyar szót el ne hagyd!
Ha e kettőt megtartod,
Mindörökké él fajod.

Föföldy Mihály

Humor.

Jól mondja.

Kerekes: Szeretném, ha a benzín ára lényegesen csökkennék.

Szabó: Mi az, talán autótulajdonos lett?

Kerekes: Az nem, de van egy öngyújtóm!

A veréb és az eperfa.

Irta: Kelemen Andor.

Igy történt, megtörtént? Nem állnék jót a nyeletlen bicskával érte, ha nem a süket Brúgó cigánytól hallom. Már pedig annak egy félszemű csóka mesélte el a kirikei híd alatt. Hogy hol volt, merre volt? Messze, nagyon messze, túl a jéghegyeken, a fekete erdőn, operenciának kellős közepében. Az az operencia pedig ott állott a kis udvar végében, közepében állott egy vén, öreg eperfa.

Nyári alkonyatkor
Esti verőfényre
Ide járogatott
Verébország népe:
Deli veréb ifjak,
Szép veréb leányok...
Hét határt meglőttött
A zenebonájok.

Az öreg eperfa tetős tetejében ült a legöregebb veréb.

Cifra tollakból volt
A mentéje szabva,
A lajbija sárga pettyel
Telerakosgatva.
Dejszen büszke is volt
A cifra ruhára.
Legkésőbbén ő repült, szállt
A vén eperfára.

Mikor megérkezett,
Megszünt lárma, ének,
Közelebb görnyedtek
Feléje a vének.
A fiatalok is
Ahítattal várták,
Lesték mondókáját.

Furcsa dolgokat
Beszélt össze nekik.
— Miért van, hogy őket
Mindig csak becsmérlik.
Hogy nincs becsülete
Sehol a verébnek?
— Mert örökös bódorgásban,
Kószálás közt élnek.

Bezeg, már a varjak
Városokban laknak,
(Egy-egy boldogtalan csóka
Szorul csak odvaknak),
A többi, az már mind
Palotát rakott a
Nyárfa sudarakra.

Sasoknak is köszírt
Birodalma, háza,

Hegységekre terjed
Büszke országlása,
Héjjáknak a mező,
Baglyoknak az éjjel,
— Csak a veréb éljen
Mindig szerte-széjjel?

— Nem, nem, mi sem élünk —
Zúgták rá — magunkba!
— Jól van, — szólt az öreg
Veréb bólongatva, —
— Holnap hajnaltájra
Gyűljetek hát szépen
Seregestül össze itt az

Eper terebélyen,
Akkor meglátjuk majd,
Mire népünk vágyott,
Megtudjuk-e teremteni
Nagyverébországot?

Az öreg veréb ezzel elröppent az eperfa hegyéről.

Lárma, nagy zszibongás
Verte fel a csendet,
Egy néhányan legott
Utána eredtek.
Akkik ottmaradtak,
Azok meg ott nyomban
Rendezgetni kezdtek
A birodalomban.
Nem volt már határa
Örömmek, vígságnak,
Királyság legyen-e,
Fölötte vitáztak.
Sokan meg azon is
Tanakodni kezdtek:
Korona legyen-é?
Ki rak rá keresztet?
Ki lesz majd a király,
Ki a herceg, nádor?
— Ily fajta lárma közt
Oszlott szét a tábor.

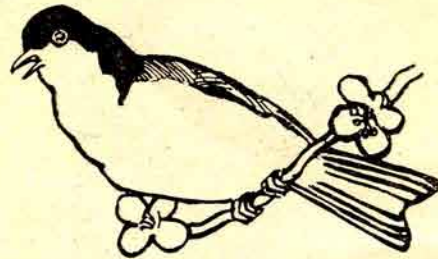
Este pedig benn, az eperfa gazdája, így szólt családjához:

— Lelkeim, már engem
Felvet ez a lárma!
Nappal igában tart
Dolgom nehéz járma,
Este nincsen nyugtom,
Percnyi pihenésem,
A sok veréb úgy zszibong az
Eperfa hegyében.

Sajnálom a fámat,
Arnyéket ad nyáron,
Naphevében ott italtam
Enyhítő nyugvásom.
De tovább nem tűröm
E szemtelen népet,
Belecsapom vén törzsébe
Reggel a fejszémet!

Mese-mese, így történt-e? Megtörtént,
mert Brúgó mondta: Kivágták a vén eperfát.
Verébország sines azóta (s tudja Isten! zú-
golódás érte nincsen!) — jó az eszterhéj he-
gyében!

Az V-ik toborzóverseny.

Húsvétkor zárult le a IV.-ik toborzóverseny, az eredményeket az április 15.-iki számban közöltük. A toborzó szép eredményéből láthatták azok, akik lapunk belső életét figyelemmel kísérik, hogy vannak kis olvasóink között olyan kis cimborák, akik tudatában vannak, hogy mit jelent ma számukra az Új Cimborá. Új és új örömet milder számával. Azt is el tudják képzelni, hogy mi lenne, ha megszűnne egyszer ez a kis lap, azért, mert a hanyag, rendetlen előfizetők nem küldik be a hátralékaikat, hogy a lap a nagy nyomda-, klisé- és papir költségeket fizethesse. Ezek a komolyabb gondolkodású gyermekek éppen azon vannak, hogy meg ne szűnjön a lap. Beküldik az előfizetéseket minden lejáratkor, s azon igyekeznek, hogy kis barátaikat, barátnőiket és iskolatársaikat is megnyerjék, vagyis: betoborozzák a lap olvasói közé.

Ezeknek nagy lelki örömet jelentett a IV.-ik toborzóverseny eredményének a nyilvánosságra hozatala. Büszkén látták és érezték, hogy nem volt hiábavaló a munkájuk. Az Új Cimborá megerősítési munkájában immár nekik is részük van.

De az sem volt kisebb öröm, amikor a nyilvános díszeset mellett, még szép ajándékot is kaptak. A helybeliek egyik szombat délután kapták meg az övéket, szebbnél-szebb könyveket. A vidékiek postán — lombfűrész-készletet, aranyszív könyvjelzőt, virágmagvakat, könyvet, bélyegalbumot. Olyan is volt, aki egy kis fényképező gépet kapott. Milyen boldog volt Meisner Éva a szép Hauff mesekönyvvel! Hát Bányai Kari Dugó Danival! S Friedmann Elzáék a verses mesékkal és így tovább.

Bezzeg irigyelték most őket azok, akik

tavaly ellustálkodták a toborzást. El is határozták, hogy az új versenyben ők is részt vesznek.

Nos, hogy alkalmat adjunk a régi hűséges toborzóknak a további buzgólkodásra, de, hogy a többi cimborák is munkálkodhassanak, *íme kihirdetjük az V.-ik toborzóversenyt.*

Minden kis cimborá toborozhat, vidékiek úgy, mint a helyiek. Segítségül lehet hívni a felnőtteket, testvéreket, szülőket. Az olvasók korhatára a 4 évtől 14 évig terjed. *A vidéki toborzók 4 lejes postai levelezőlapon is tudathatják a toborzást. Fel kell írni a lapra a toborzott nevét, pontos címét, lakhelyét, éveinek számát, édesapja foglalkozását és hogy melyik hónaptól rendel meg az ujságot.* A lapot tudjátok hova kell címezni? Új Cimborá szerkesztősége, Cluj, Str. Baron L. Pop 5.

A versenyben mindenki kap valami jutalmat. Természetesen, annál értékesebbet, mennél többet toboroz. Lesz I. díj, több II.-ik, több III.-ik és több IV.-ik díj. Az első díjért 15 előfizetőt, a II.-ikért 10-et, a III.-ikért 5-öt, a IV.-ikért 3-at kell gyűjteni!

Hogy ez nem lesz nehéz, mutatja az, hogy még a verseny meg sem indult, s egy kis cimboránk máris 8 előfizetőt toborzott.

A toborzók szép ajándékokra számíthatnak. Bélyeg- és fénykép-albumra, kézimunka, festékkészlet, játék és könyv ajándéokra. Az I.-ső díjra Teleky József festőművész bácsi egy szép, ezer lej értékű akvarell festményt ajánlott fel már is. Sárdi fényképész bácsi pedig egy másik díj nyertesét le fogja fényképezni. De lesznek még más megajánlások is.

Úgy érzem, az idén még a tavalyinál is többen fognak kis olvasóink közül toborozni. Fel hát, kis cimborák a toborzásra!

Szerkesztő néni.

Lord.

Írta: Gál Lajosné.

Sokat írtak és beszéltek már a kutya okosságáról és hűségéről. Ez az utóbbi tulajdonsága már példabeszéddé is vált.

Hányszor halljuk: olyan hűséges, mint egy kutya.

Felidézem most én is egy „érző szívű” kutya emlékét, melyet ott talátunk új otthonunk udvarán.

Régi gazdája ott hagyta az új csak ideiglenes volt, ki úglátszik nem foglalkozott vele, mert szegény Lord meglehetősen elhanyagolt volt mindenképen. Pedig nemes fajok kereszteződéséből származó, szép állat volt.

Ijesztettek, hogy nagyon vad és mérges, nem lehet megközelíteni. Azért nagyon megijedtem, mikor húgom elhatározta, hogy meggyógyítja Lordot, mert féltetéséről valami csúf sémör miatt, a szőr mind le volt hullva.

Az állatorvos rendelt orvosságot és húgom, ki nagy állatbarát, leküzdvé a Lord mogorvaságát, gyógykezelésbe vette. Pedig az volt a közhit, hogy arra az állatra nem teheti senki reá a kezét.

Persze egy kis óvatosság nem ártott, de még úgy is megtörtént, hogy egy erőteljesebb simogatást azzal honorált, hogy bekapta testvérem kezét és úgy megszorította, hogy egy ideig teljesen zsihbadt volt és foga is mélyen bevésődött a húsba.

Nekem nem tetszett a Lord mogorvasága.

Megtörtént, hogy mikor egy fiú, kit a kutya jól ismert, a kifent késeket hazahozta és úgy tartotta kezében, mintha valakit le akarna szúrni, Lord szembeugrott vele. Ennek is kiderült az oka, mely csak megerősíti a kutya okosságáról és jó emlékezőtehetségéről szóló véleményeket. Ugyanis régi gazdája a haretérről hazatérve egyszer megszurta bajonettjével, valami kis hiba miatt. Ezt nem tudta Lord soha elfelejteni és mindig éktelen dühre gerjedt, ha késfélét látott.

Pár hónap múlva húgom nagybeteg lett és attól kezdve Lord minden reggel szobája küszöbén feküdt, várva, hogy az ajtó megnyíljon, pedig azelőtt egyáltalán nem volt a

szobákba bejáratos, nyár lévén az ebédlő ajtó nyitva volt, abból lehetett a húgom szobájába menni, ha valaki bement, ő is beosont utána, odanet az ágyhoz és komolyan nézte a beteget, de soha sem tett kísérletet, hogy ugráljon, vagy csak a lábát is feltegye az ágyra, azután szép csendesesen kiment. Mint egy nagyon tapintatos beteglátogató. És ez így volt hat hétig.

Mikor testvérem először felkelt, támogatással elment az ablakig, hogy kinézzen, de ebbe is elfáradt és lefektettem a közeli díványra.

Közben a nyitott ajtón Lord bejött és egyenesen az ágyhoz ment, amint meglátta, hogy üres, leült elébe és olyan keserves sírásba tört ki, hogy az embert valósággal megrendítette a nagy fájdalom.

Mit gondolhatott ez a kutya? Volt-e neki sejtelve a halál közellétéről? Érezte, hogy veszélyben volt pártfogója, s azt gondolta, hogy ez a veszély most lecsapott, azért üres az ágy? Ki tudna erre megfelelni!

Ekkor húgom gyenge hangon nevéen szólította, Lord a díványhoz szaladt. Gyenge az én tollam leírni ez oktalannak nevezett állat örömét, ember talán nem is tud így örvendezni. Mintha sírt és nevetett volna egyszerre és úgy ugrált, táncolt, mint egy eszeveszett.

Ezzel Lord végleg megnyerte az én szívemet is, és amikor őt is elérte egy nagy betegség, úgy állottunk mellette mindnyájan, mint családtag mellett.

Rendkívül nagy szenvedései voltak és fájdalmas nyögése csak olyankor csittult el rövid időre, ha valamelyik fölője hajolva fájó fejére tette kezét és megfogta odanyujtott lábát. Olyan könnyörögve tudott az emberre nézni, mintha mondta volna: óh, hát segítsetek rajtam! és szeméből könnyek hulltak.

Nem volt számára mentség, elpusztult, eltemettük és megsirattuk, mint egy jó barátot.

Vizsgára.

Vége van az évnek,
Zengjen hálaének
Az Istennek, aki őrzött,
S egész évben, betegségben
Minden bajtól védett.

Vége van az évnek,
Szóljon hálaének.
Köszönjük meg tanítónknak,
Mit értünk tett és elvetett
Lelkünkbe — jót, szépet.

De mű nem eresszük el...

(Búcsúsorok.)

A sors egészen véletlenül hozott össze a rákosi gyermekekkel. Soha sem gondoltam volna, hogy ők nekem a tanítványaim lesznek. Sokszor vitt a vonat el a falú mellett, de mindig írtóztam annak a gondolatától is, hogy én ennek a köves vidéknek a lakója legyek. Úgy állanak ki a földből a kövek, mint a túróspuliszkából a túródarbók. Azt hittem, hogy az embereket ezek a kövek alakítják a maguk képére: érzéketlenné teszik őket, hasonlókká önmagukhoz, hidegekké és szívtelemekké...

Amikor ide kerültem s találkoztam először a gyermekekkel a vasárnapi iskolában, azt gondoltam magamban: nő, ezek a gyermekek nem egyebek, mint azoknak a nagy kő-embereknek a letöredezett darabjai, apró, huncut kavicsok, amikbe hiába veti az ember a jó magot, mert úgy se kél ki, nem fogamzik meg és nem terem gyümölcsöt...

A Lélek azonban egyebet mondott. A Lélek azt mondta: „Engedjétek hozzám jöni a kisdedekeket és ne tiltsátok el tőlem őket, mert ilyeneké a mennyeknek országa...” És ez a szó engem is megbátorított és kezdtem közeledni az én kis barátaim felé, akikről a tanítóik is azt mondták, hogy a világ legrosszabb gyermekei. Én azonban nem hittem az embereknek, hanem a Léleknek. És a Léleknek volt igaza.

Ezelőtt két-három héttel, amikor pályáztam egy faluba és tartottam a próbaprédikációm, mielőtt elindultam volna, utolsó órában kértem a gyermekeket, hogy imádkozzanak

értem, hogy sikerüljön a prédikációm. Erre a gyermekek egyhangúan, mint egy száj, azt felelték: „Mi biza nem imádkozunk...” Ezt úgy magyarázták meg nekem, hogyha sikerül a prédikáció, akkor engem meg is választanak s akkor elmegyek közülök...

Tegnap egy kedves családtól búcsúztam el, ahol két iskolás gyermek van. Beszélgetjük az új állást s egyszer csak a kicsi Jóska beleszól a nagyok szavába: „De mű nem eresszük el...”

Búcsúszom Tőletek kis rákosi barátaim, akikkel úgy összemeledtem volt lélekben. Ne felejtsetek el azokat az énekeket és nótákat, amiket együtt tanultunk a templomkertben.

Hegyi Mózes.

I. sz. találós kép.

Kis cimborák! Találjátok ki, mit ábrázol a fenti I. számú és a tuloldalokon következő II. és III. sz. kép és írjátok meg a szerkesztő néninek.

Mészároslegényből — király.

Írta:

Nagy Mihály.

Emlékeztek-e még az Uj Cimborá május i-i számában leköszölt elbeszélésre? Ugy hangzott, mintha mese lett volna, — pedig valóban megtörtént.

A mai számban folytatjuk a történetet.

*

Az új király országában az állandó háboruszkodás következtében igen magasra szökött fel a hús ára. A kormány le akarta törni a drágaságot és szigorú rendeletet adott ki a mészárosok ellen. Ezek pedig elhatározták, hogy a királyhoz mennek fel orvoslásért. Hiszen úgy tudják, hogy a király valamikor mészároslegény volt, tehát szakértőnek kell lennie ebben a kényes ügyben. Úgy is tettek és nem csalatkoztak. Mert bár a rossz hír évtizedek múlva is, országokon keresztül eljut a legmesszebb fekvő zúgig is, jó és nemes tettekkel helyre lehet ütni a csorbát, amit a legmagasabb rang és a galléron ragyogó fényes aranyesillagok sem tudtak eltüntetni.

A király ugyanis nagyon kegyesen fogadta a mészárosok küldöttségét és panaszuikat meghallgatva, mint igazságot szerető ember, a mészárosok pártjára állott, mondván:

— Igazatok van! Mit tudják azok a szamarak, hogy háboruban mennyibe kerül egy ökör?!...

... Egyszer azonban majdnem, hogy megtorolta az egykori hercegi szakácson a mészároslegény korában rajta elkövetett gerombaságot. Az történt ugyanis, hogy egy alkalommal régi hazája fővárosában tartózkodva, ugyanannak a hercegnek vendége volt ebéden, akihez mészároslegény korában a húst szállította s az akkori szakács még mindig ott készítette a hercegnek a finomabbnál-finomabb ételeket.

Nagyon megtetszettek a királynak a felszolgált ételek s megkérte a herceget, hogy engedje át neki a szakácsát... A herceg nem szívesen vált volna meg híres szakácsától, de nem mert ellenkezni a császár hatalmas sógo-

rával, hát beleegyezett. A herceg, a király távozása után maga elé rendelte szakácsát és tudomására adta, hogy a király magával akarja vinni szakácsnak.

A „megtisztelő“ hírre a szakácsot halálos félelem fogta el. Kérte a herceget, ne adja őt át a királynak, mert ni, mi történt vele. És elbeszélte a királynak még mészároslegény korában vele történt történetét. Ha tehát most a király ráismer, neki bizonyosan vége van. A király lefejezteti, mert biztosan nem felejtette még el a sértést, amit mészároslegény korában vele szemben elkövetett. De a herceg, bármennyire sajnálta szakácsát, nem ellenkezhetett a hatalmas királlyal. Hanem azt a jótanácsot adta szakácsának, hogy sűrűn hagyja el a fővárost.

Igy szabadult meg a hirtelenharagú szakács a biztos nyaktilótól. De az is meglehet, hogy a királyban most már finomabb érzések hullámzottak, mint a szakácsban annak idején. Talán meg is jutalmazta volna. Hiszen ennek a kellemetlen eseménynek köszönhetően oly magas rangra emelkedését, pályájának oly gyönyörű magas ívben való szárnyalását.

Ezt a lelki emelkedettségét mutatja a királynak egy későbbi kedves esete, mely a császár könyvtártermében történt meg vele...

... Egy császári tanácskozás alkalmával ugyanis a kistermetű császár egy könyvet akart levenni egyik könyvallvány felső polcáról, de nem érte fel. Mire a daliás termetű király szolgálatkészen odaszólt:

— Majd én, Felső! Én nagyobb vagyok!

A császár azonban, aki nálánál is büszkébb volt és jelenlétében nem akart „nagyobb“ ismerni, ekkép tromfolta le szolgálatkész sógorát meggondolatlan megjegyzése miatt:

— Legfeljebb hosszabb, kedvesem... és szemével a környezet felé hunyorítva, tréfásan meghúzta a király fülét...

... Azonban gyakori hadjáratok közben egy alkalommal a híres hadvezér császár is, király sógorával, temérdek hadvezérrel együtt majdnem az ellenség kutyaszorítójába került. Bizony már ott állottak, hogy az ellenség mindenestől felmorzsolja hadseregét. Előttük a halál, mögöttük a szégyen tángott, amint egyik hadvezér megjegyezte volt. Már el vol-

tak szánva rá, hogy akkor is inkább a halállal fognak farkasszemet nézni, azaz szembe vágatnak az ellenség fegyverei hegyével, mikor a mézséroslegényből lett daliás királynak okos ötlete támadt.

— Én sem előre, sem hátra nem mennek, — a magam részéről, — hanem oldalt, — felelte a császári vezéreknek.

A császár nagyot kacagott, de jónak találta az ötletet és megfogadta. A lovasságot az ellenség oldalának irányította s rövidesen az ő javukra dőlt el a csata sorsa. Képzelték, hogy hullottak csata után a rendjelek a hadvezérek mellére, mint derűs augusztusi estén az égről a csillagok...

... De a császárok és királyok dicsősége is mulandó, mint annyi más egyéb ezen a világon.

A szövetséges országok hatalmas hadereje egyszer mégis végső és döntő győzelmet

aratott a világverő hős császár hadserege felett. A világhódító elbukott...

A császár után sógora, a király is elvesztette királyságát és koronáját... Mikor ismét vissza akarta szerezni, törbe ejtették és főbelőtték.

Mint büszke daliához és vitézhez illett, nem engedte, hogy szemét bekössék. Bátran nézett szembe a fegyverek csövével. Mert a golyó nem marhaesülök!...

Igy halt hősi halált az egykor megszégyenített, elbujdosott mézsárosinas...

... A mese igaz történet!

*

Aki nem hiszi, járjon a végére. És írja meg a Szerkesztő néniinek:

Ki volt ez a király? Ki volt a még „nagyobb” császár? Hol uralkodtak és melyik volt az a nagy döntő csata?

A legjobb felelet jutalma egy szép könyv.

Hogyan kell illedelmesen enni?

Tanácsok a gyermekek számára.

Ne tereljük el figyelmünket a táplálék izletes voltáról. Egészségügyi szabály, hogy evésnél élvezettel figyeljünk az étel jóságára. Az élvezetes étkezés feltétlenül elősegíti a jó emésztést.

Vendégeskedés idején a gyermek ne egyék együtt a felnőttekkel. De rendes körülmények közt a gyermek mindig szülei társaságában étkezzék, hogy állandóan ellenőrző szem előtt legyen. A gyermekre nézve még szigorúbb szabály a csendes, beszéd nélküli táplálkozás. A gyermek még szülei mellett is hallgatagon egyék és illedelmesen. Ne csacsogjon, ne referáljon! Csak akkor szóljon, ha kérdezik, vagy, ha feltétlenül fontos dolgot kell mondania. Nincs csúfabb dolog, mint, mikor a gyermek beleszól a nagyok beszédébe. Ha a szülők e tekintetben elnézők, vagy engedélyeznek, akkor gyermekük, aki „minden lében kanál” szokott lenni, a felnőttek társaságában is szerénytelen, bizalmaskodó, udvariatlan, tolakodó, visszataszító magaviseletű lesz. Fegyelmezett nevelésű gyermekből könnyen alakíthatunk udvarias, előzékeny, művelt embert, elkényeztetett gyermekből soha!

Az emberi társadalom bármilyen rendű és rangú tagjai, ha összetalálkoznak, kötelesek egymás irányában előzékenységet és udvariasságot tanúsítani. Az udvariasság a felebaráti szeretetnek egyik következménye. Aki felebarátját valóban szereti, az udvariatlan nem lehet.

Az udvarias lélek figyelmes, körültekintő, olyan, aki igyekszik mindenkinek kívánságát teljesíteni, csak azt cselekszi, amivel másnak

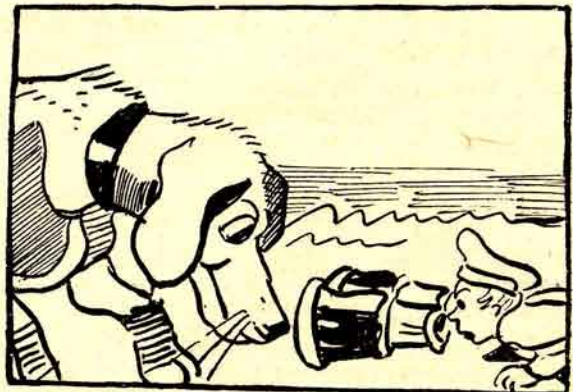
kellemes érzést okozhat. Ha társadalmi érintkezéseinket a szív jósága jellemzi, akkor előzékenyek leszünk, ezzel szemben az önző szív durva, senkit nem tisztel, csakis önmagát becsüli, az ilyen természetű a társadalom veszedelme.

Vannak bizonyos illemszabályok, melyek gyakorlása önfegyelmézést kíván. Az ilyen szabályok fegyelmezik bennünk a kényelemszeretetet s az önzést. Illemszabályok alakultak ki a társas étkezéseknél is. Ezek arra valók, hogy jelöljék meg azt a esinos és helyes evési módszert, melynek megtartásával senkinek jóízlését, évágyát el nem rotnjuk.

Meg kell tanulnunk szépen és ízlésesen enni. S ha ennek elsajátítása nem is megy olyan könnyen, iparkodnunk kell azt önfegyelmével elsajátítani. A fegyelmezett étkezésnek nevelő és lélekfinomító hatása van.

(Folytatás következik.)

II. sz. találós kép.

A jó barátok.

Irta: Landtné Ady Mariska.

*Nincs több olyan két barát,
mint Gabi s a kutyája:
együtt láthatod őket
a nap minden szakába'.*

*Reggel együtt futják be
a nagy kertet s a rétet,
délben együtt költik el
az ízletes ebédet.*

*Délután a verandán
szunyokálnak keveset,
aztán felkészülnek, hogy
látogatást tegyenek.*

*Nagyanyó és Nagypó
örülnek a vendégnek
s bizony öreg este van,
mikorra hazaérnek!*

*Gabi fáradtan búvik
a tollpihés dunnába:
a küszöbön nyúlik el,
s vigyáz rá hű kutyája.*

Székely, mint gyorspostás.

Irta: Nemes Nagy Márta.

Pista-deák egyik székely faluban nyaralt a nagynénjénél.

— Úrfi — szólítá meg egyik nap Csiki Dénes, a székely — holnap ejszen Barasóba megyek, nem üzen semmit az édős apjának, jó szívvel elvinném.

— Dehogy nem, Dénes, írok levelet és elviszem magához, előre is köszönöm, hogy olyan szíves.

— Egyöt se köszönje, oszt elvárom.

Pista gyerek hosszú, kimerítő levélben számol be a vakáció örömeiről és elviszi Csiki Déneshez.

— A kapu-utcában van az iroda, — magyarázza a székelynek, — szemben a Korona szállóval. Egész biztos ott találja apámat mindennap kettőig.

— Mán hogyne találnám meg, ejszen nincs a világ végén.

.... Csiki Dénes megérkezett Barasóba pénteken reggel.

— Ma, — filozofált, — tán csak nem zavarhatom a nacasás urat, hisz csak ma érkeztem, előbb megnézem a várost, a repülőgép madarakat, meg az otobuszokat. Holnap... holnap ejszen szombat, nó, azt a bolond is tudja, hgy szombaton sok a munka. Hanem vasárnap, az mán igen... az valami... Két nap nem a világ. Nó. És vasárnap az úr is érkezik...

Vasárnap felkel a székely, inneplóbe buvik, kivikszolja a csizmáját, kipödri a baju-

szát és elindul a Kapu-utcába. Tetszelegve nézegeti magát a kirakatok üvegében... Dehiszen ez így dukál..

Hol is van az a ház? Ni, ni e lesz a'. Első emelet... Ki van pingálva a cég... Nagyakkurátusan megvizsgálja a házat, aztán felbaktat az első emeletre. Megnyomja az ajtókilincset és az nem enged... — Hát persze, tudom én a módit: Csöngetni kell... Nyomja, nyomja a csengőt, de az ajtó csak nem nyílik ki. Ejszen nem hallják. Megzörgeti az ajtót kétszer, háromszor...

A második emeletről lefut egy nyelves cseléd: Mi a fenét dönget bácsi, ma nincs hivatal...

— Nincs hivatal?... — dünnyögi a székely — nó, ezért kár volt a viksz a csizmára...

... Mégis csak haszontalan gyerek ez a Pista, még annyira sem méltatja szüleit, hogy egy pár sort írjon. Így panaszkodik magában a Pista édesanyja.

A székely öt napig intézte dolgát a városban. Ötödik nap az inneplője kerül kezébe. Az ujjas zsebében zörren valami... Tyű, az áldóját, a levél... Ujra felbaktatott a hivatalba, most már inneplő nélkül, mondván: Így több szerencsém lesz.

Bezzeg, felderült az ábrázatja, mikor megpillantá a nacasás urat.

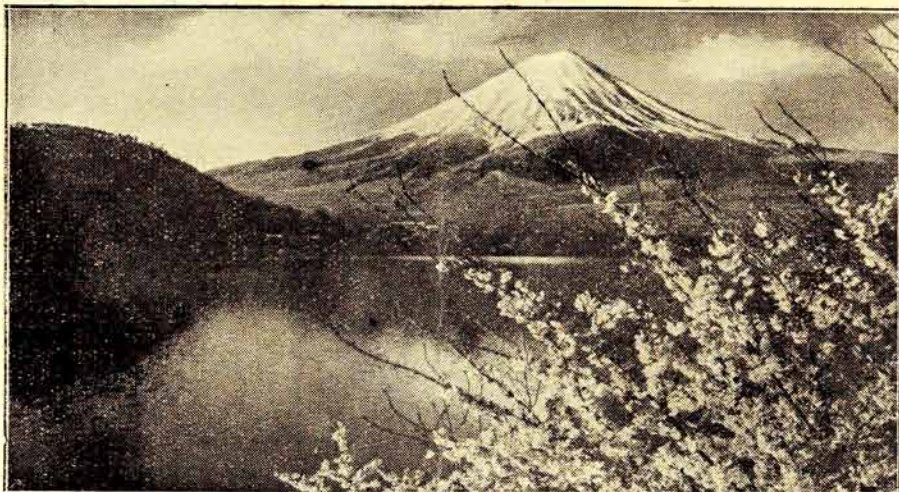
— Meginstálom, levelet hoztam a kis úrfitól, mán éppen egy hete. Vasárnap, amint dukál, itt jártam, de az úr nem vót idehaza. Ma esmét kezembe került, hát gondolám, még időjében átadom.

**A Viád hentesáruiról mindenütt beszélnek
Amerre a jóetvágyú emberek csak élnek.
Mennyi inycsiklandó falat, mennyi finom étel,
Hogyha mindig ezt fogyasztod tovább élsz száz évvel.
Vajaf, fúrot, konzerveket, szardiniát, sajtot**

**A Viád-féle üzletekben, frissen, tisztán kapod
És ha elmész kirándulni erdőkbe, hegyekbe,
Az ennivalódat mindig Viád-nál szerezzed be.
Fogadd meg a jó tanácsom, kincsed ér ez Neked,
Mert, amit Viád-nál vásárolsz, élvezettel eszed.**

Japán tavasz.

Háttérben a Fuzsijama,
a japánok szent hegye.

Csevegés Tudóka Ferkóval.

A japán gyermeknevelésről.

(A nagyobb gyermekek számára.)

— Édesapám, hogy lehet az, hogy a hetvenmillió lakosú Japán ki mert kezdeni az ötszáz millió lakosú hatalmas Kinai birodalommal? Az újságok nagy cikkeiben számolnak be a távolkeleti japán-kinai háborúról. Sanghai, Nanking ostromáról, nyílt falvak és városok bombázásáról.

— Biz ez szomorú, édes fiam, hogy a XX-ik században, amikor a technikai műveltség olyan magas színvonalon áll, hogy szinte megszüntette a távolságot ország és ország, földrész és földrész között, repülőgép, gépkocsi, rádió, távbeszélő, mind a gyorsaság, a távolság megszüntetésének a szolgálatában áll, ugyanakkor lelkileg mind távolabb és távolabb kerülnek egymástól az emberek. Mind nagyobb közöttük az ellentét — faji és gondolkodási szempontból. Nem értik meg egymás nyelvét, szokásait. Ezen kívül a hatalmi törekvések. Egyik ország a másiktól kíván magának területet szakítani. Ez okozza a gyűlöletet, háboruszkodást közöttük. Ez okból magyarázható a japán—kinai háború is.

Hogy Japán hogy merete megtámadni a nálánál hatalmasabb Kinát — ennek több oka is van.

Japán Angiálhoz hasonló szigetország. Tele tűzhányókkal, amelyek hol itt, hol ott törnek ki borzalmas pusztításokat okozva. A tengeri viharok is sok kárt, szerencsétlenséget okoznak. A japán érzi, hogy a föld az ő lába alatt bizonytalan, azonkívül a 70 millióra szaporodott lakosságot az ország területe már nem képes eltartani, — ezért akar mindenképpen új területeket hódítani.

Hogy a hatalmas Kinát meg merete támadni, — biz nagy merészség volt tőle. De

tudni kell, hogy Kínát, a három-négyezer év előtt már művelt államot, ma belső ellentétek gyengítik. Az ország vezetői a hatalom miatt civakodnak. Az ilyen belső viszályt mindjárt észreveszik a szomszédok s idegen államok, s jó alkalomnak találják céljaik elérésére.

Ahhoz, hogy a japán olyan bátor és mindenre elszánt és a hazájáért habozás nélkül feláldozza az életét, — ismerni kell a japán nevelést.

— A japán iskolákban többet tanulnak, mint a mieinkben, édesapám?

— Hát, ha többet nem is, de mindenesetre alaposabban tanulnak. Japánban a lakosság 95,5%a tud írni olvasni. Ebből a számból, fiam, a japán nép általános műveltségére lehet következtetni.

A gyermekeket az iskolákban arra tanítják, hogy ők azért tanulnak, hogy a tudásukkal a nemzetet, az országot szolgálják, nem a maguk kedvéért, hanem mindent a japán nép boldogulásáért kell tenniük, s arra kell törekedniük, hogy más nemzetet erőben, műveltségben, gazdagságban is felülmúljanak.

A gyermekek egészségügyére is nagy gondot fordítanak, sokat tornáznak, sportolnak. Isten őrizz, hogy kisüljön valakiről, hogy melegvízben mosdik — élete végéig mindig csúfolnak. Szokjon a fáradtsághoz, legyen edzett, erős — így tartják a japán nevelők. Úgy, hogy a kiesi japán iskolások mindig napfelkeltekor kelnek. Télen is már hajnalban, fűtetlen szobában tanulnak.

1937-ben, a XXIX-ik varsói eszperantó kongresszuson japánok is voltak. Itt mutatta be Hideo Yagi professzor a japán írást. Elő-

adásában képeket mutatott be, amelyeket 5—6 éves japán gyermekek rajzoltak, amelyekre japán betűkkel a nevüket is rárajzolták. Tehát a nehéz japán írást már az 5—6 éves gyermekeknek is tudniuk kell. Egy elemi iskolás gyermeknek 1500—2000 képzetűt kell ismernie, a középiskolai tanulóknak 5—6000 ilyen képzetűt, — ezenkívül a latin írású abécét, amelyet az európaiak használnak.

— Ha ilyen jól tanulnak a japán gyerekek, nem is bukhatnak meg, ugy-e édesapám?

— Hej, dehogy nem! A japán vizsgák nagyon szigorúak. Úgy, hogy csak egyharmada, ha átmegy a tanulóknak. De ezek az elbukottak is sokkal többet tudnak, mint nálunk Európában, vagy akár Amerikában is egy közepes tanuló.

— A japán iskolákban biztosan nem kell annyi nyelvet tanulni, mint nálunk — ugy-e édesapám?

— Bizony kell, Ferkó fiam! Elsősorban az angolt tanulják. Úgyszólván minden művelt japán tud angolul, amelynek a tanítását már az elemi iskolákban megkezdik. Ezenkívül tanították a francia és orosz nyelveket eddig. Most, hogy Németországgal szövetségre léptek, valószínű, hogy az orosz helyett a németet fogják tanítani. De nagy gondot fordítanak az eszperantóra. Hollandián kívül az eszperantó éppen Japánban a legerősebb az egész világon. Nemesak a felnőtteknek szerkesztenek szép és magasszínvonalú eszperantó folyóiratokat, hanem a gyermekeknek is. Az Uj Cimboráért egy ilyen eszperantó gyermeklap. A gyönyörű kiállítású kis lapnak „Sunó“, magyarul „Nap“ volt a neve.

Általában a gyermekujságokra nagy gondot fordítanak. Maga az állam segíti a gyermekujság kiadványait, hogy minél jobb, szebb újságot, minél több példányban adhasanak ki.

A jellemfejlesztést már a gyermekkorban megkezdik. Bátorság, akarat, szülő- és testvérszeretet, tisztelet az idősek és a császári család iránt, de mindennek fölött a hazaszeretet. Így nevelik a japán gyermekeket. Ezért ilyen öntudatos a japán nemzet minden fia. S ebből a nevelésből magyarázható, hogy amikor Japán érdekeiről volt szó, a hetvenmillió Japán meg merte támadni az ötszázmillió, hatalmas Kínát. Most már érted ugy-e, Ferkó fiam?

— Igen, édesapám, köszönöm a magyarázatát. **Telekyné Ferenczy L. Marcella.**

Erdőben.

*Úgy szeretem én az erdőt, szeretem a fákat,
szeretem a virágfürtös galagonyaágot.*

*Úgy szeretem én az erdőt, sok szép lombos
szíjját,
szeretem a madársereg vidám, friss nótáját.*

*Úgy szeretem én az erdőt, benne a fák alját,
hol füvek, virágok, gombák a víg nótát hallják.*

*Úgy szeretem én az erdőt, kis fát, öreg tőkét,
a felettük szálldogáló kék szitakötökét.*

*Úgy szeretem én az erdőt, patakja hűs vizét,
amelyre a mogyorófa lombját teríti szét.*

*Úgy szeretem én az erdőt, kis gyalogösvényét,
s hová vezet, a tág tisztás szép világos fényét.*

*Úgy szeretem én az erdőt, füvek közt a csigát,
s az ösvényen bandukoló favágó bácsikát.*

*Úgy szeretem én az erdőt, tán mindennél
[jobb],
mert itt érzem, hogy mindenütt Isten szíve
[dobban].*

Szepesi Nits István.

A mókus és a farkas.

Franciából fordította: Gróf Bethlen Katinka.

A mókus a fenyőfán egyik ágról a másikra szökdösött. Egy farkas elnyújtzkodva a fa alatt tetette magát, hogy alszik. Ugrás közben a mókus a farkasra esett. A farkas megfogta és megakartá enni. A mókus siránkozva mondta: „Engedj el, engedj el!“ A szegény állatnak szerencséje volt, mert a farkas nem volt éhes és emberségesen mondta: „Elfoglak engedni, ha megmondod nekem, mi okból vagytok mindég oly vidámak?“ Én ellenkezőleg mindég tele vagyok félelemmel. A mókus erre azt mondta: „Nem felelhetek neked őszintén, amíg el nem eresztesz, mert nagyon félek tőled.“ A farkas elengedte, a mókus pedig felmászott a fenyőfa legmagasabb ágára és onnan lekiáltott a farkasnak:

„Te panaszkodol, hogy mindég félelemben élsz, mert kegyetlen vagy. A gonoszság rágja szívedet, mi mindég vidámak vagyunk. Ezért jó a lelkiismeretünk. Mi nem cselekszünk rosszat senkinek sem!“

Bartunek Tífi tánc és tornatanárnő, ritmikus tornát, akrobatikát, gyógytornát és különböző táncokat tanít. Szemet, lelket gyönyörködtet a szép tánc, de csakis akkor, ha szakszerű irányítás mellett sajátította el.

Maki-Muki a fényképésznél.

Irta: Földes Zoltán bácsi.

Maki-Muki barátom merev pofával nézett jobbra-balra. Hóna alatt egy tőlem kapott elegáns sétabot. Monoklit — vagyis félszemüveget — vágott a balszemére. Valóban össze téveszthette az ember egy borotváltarcú járókelővel... Úrnak festett a javából!

Amint megállottunk egy ismert fényképész és arcképfestő kirakata előtt, hirtelen ötletem támadt.

— Ejnye, de jó volna ezt a majom gavaléért megörökíteni. Hiszen ilyen pompás személysége nem igen van Mátyás kincses városának.

Karonsíptem Maki-Mukit. Felszaladtunk a műterembe, s máris szemközt álltunk az arcképnagyítóval, festővel és fényíróval.

Bemutatkoztunk.

— Itt ajánlom Maki-Muki, urasági majmot, azaz hogy pardon: majom uraságot!

— Nagyon örvendek a szerencsének — hajlongott a fényképész, — hogy megismerkedhetem a hirneves Maki-Mukival! Boldog volnék, ha egy képet készíthetnék róla.

— 'szen éppen ezért fordulunk önhöz, — mondtam.

— Hogyan méltóztatik? Gép elé állítva, vagy modellt ül eredeti, művészi képhez, színnel vagy olajban? — kérdezte a művész.

— Nem bánom én, ha nem olajban is, ha nem zsírban kisütve! — nevettem el magam — Mert ez a kópé még azt is megérdemelné.

Tréfásan ütöttem a Maki vállára.

— Mak-mak! — vette oda Maki foghegyről.

— Klakk-frakk! Azt tetszett mondani? hajlott meg a fényképész mosolyogva. — Kérem, fején maradhat a klakkalap és úri tésztén a frakk. De milyen képet, géppel vagy füstve?

A műteremben léghuzat volt. Maki prüszszenteni akart, de nem sikerült. Így csinált ni: — Gé-mek-ké!

A fényképész örömmel kapott rajta:

— Gép, mellkép!... Tehát géppel csináljak mellképet? Brávo! Uraságod szükszavú, de azért jól megérteti magát...

— Boesánat, — szoltam közbe, — ilyen jeles uraságot illik tetőtől-talpig lefényképezni. Üljön le nagyméltóságod.

Ezzel belenyomtam egy zsölye-székebe. Úgy beleült, hogy kukkra állt a lába. De aztán összeszedte magát és kezét-lábát keresztbetéve, felcsapta a balszemére az ablaküveget, akarom mondani a monoklit. Pislogott sűrűn apró szemével. Úgy néztem, mint egy afrikai minisztert...

A fényképész beigazította a masinát. Aztán Maki-Mukihoz szaladt és ide-oda mozdí-

totta az úri majom végtagjait, meg a fejét. Muki mordult egyet és a fényképészt meg rázta jól a nagy, csokros nyakkendőjénél fogvást.

Más ember talán megijedt volna, de a fotográfus készséges örömmel kacagott:

— Hogy ezzel a nyakkendővel fényképezzem le? Kérem alássan!

Rögtön udvariasan leoldotta a csokros maslit és a Maki gallérjára illesztette. Muki — úgy látszik — még ezzel sem volt megelégedve, mert magas klakk-kalapját a fejére tette.

— Parancsol talán egy bórszivart is? — jegyezte meg a fényképész és festőművész. Alázatos mosolygással tartotta orra elé az ezüst-szelencét, tele finom szivarral.

Az én majom barátom belemarkolt a szivarba. A bizony, egy sem maradt a szelencében. Kettőt a szájaszélébe dugott, a többi zsebeibe gyümöszölte. A fényképésznek megnyult az arca, elvörösödött és köhögött. Savanyú képpel tette el a nagy üres dobozt és mérgében rögtön le is fényképezte Maki-Mukit. Gondolta, jó lesz túladni már ezen a szemetelen uraságon.

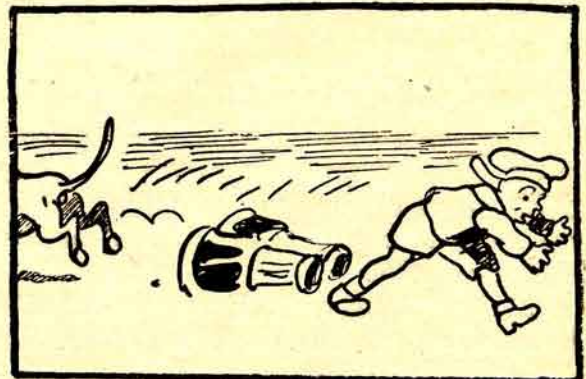
Amikor eltávoztunk a műteremből, valami fiatal jogással találkoztunk szembe. Ment a fényképészhez ez is, hogy képet csináltasson magáról.

Másnap, mikor ismét elmentünk — a kész képért, ott találtuk azt a fiatal diákot. A fényképész előhozta a fotográfiákat (fényképeket). Beletéve egy díszes borítékba. A jogász úrfi elővett egy kész levelet, a szüleinek címzett borítékból. Véletlenül belekukkintottam a levélbe. Így kezdődött:

Kedves Szüleim!

Itt küldöm a fényképeimet. Egy kicsit meglátszik rajtam a városi szén. Talán megváltoztam egy kicsit, de azért ne búsuljanak... stb.

III. sz. találós kép.

Géza úrfi.

Géza úrfi lovagolna,
Azaz, hogyha lova volna.
De ha ló nincs, van pálcája,
Kapja magát s felül rája.

Gyi fakó! Vágtatva megyen
Tüskén, bokron, völgyön, hegyen.
De ez már nem tréfa dolog,
Félre álljon aki gyalog!

(Gyulai Pál.)

Ahogy kis cimboráink írnak...

Kedves Marcella néni!

Itt küldjük mi is bemutatkozó fényké-
pünket. Nevünk Mestitz Anni és Franciska.
A református kollégiumi elemi iskolába já-
runk. Nagyon várjuk mindig az Uj Cimborát,

amelyből élvezettel olvastunk. Boldog pün-
kösi ünnepeket kívánunk kedves Marcella
néninek.

Kezeit csókoljuk

Kolozsvár, 1939. május hó.

Mestitz Anni és Franciska.

* * *

Kedves Marcella néni!

Figyelemmel kísérem a kis cimborák
írását, s minthogy a nyelvművelő „Hogy
írjuk“ rovatnak hűséges olvasója vagyok,
igyekszem hasznosítani, amit eddig tanultam
ebből a rovatból.

Az Uj Cimborá május 15-i számában
Dévay Károly II. el. o. t. levelében két hibát

találtam. Úgy írta: Samosfalva, pedig így
kellett volna írni: Szamosfalva. Április szó-
ban az a hiba, hogy magyarul a hónapok ne-
veit mondatközben kis betűvel írjuk.

Kezeit csókolja

Szatmár, 1939. május 22-én.

Györke Pál, II. g. o. t.

—JÓBARÁTOK LEVELEI—

Drága Enikő és Győző!

Ajándékaitokat, jókívánságaitokat na-
gyon de nagyon köszönöm. Hiszen nem is ér-
demlem, olyan értékesek! Azt sem tudom, ho-
gyan háláljam meg. Csekély viszonzásképp
itt küldök kinyitott rózsáimból egy pár szá-
lat. Az Enikő virágai mellé pedig ezt a ne-
hány kopjafás virágdíszet.

Győző! Ha tudnád mennyire sajnálom,
hogy vége lett a kirándulásoknak! Szinte
én is ott éreztem magam, olyan jól leírtad. De
remélem, hogy rövidesen mentek ismét és
ugye azt is leírod? Sajnos, hogy már nincs
édesapám, aki nekem is ilyen örömet szerez-
hetne. Szegény édesanyám meg sokkal jobban
le van foglalva, semhogy ideje lehetne ki-
rándulásokra. De azért nem szomorkodom.
Vigasztalnak a virágjaim, a fáim. Olyan szé-
pen fejlődnek és virítanak. Igaz, hogy gon-
dozom is őket. Ha nincs eső, locsolgatom. Ha
gazos gyomlálom. Ha a rózsafát, vagy barack-
fát élősdiék bántják, permetezem és így to-
vább. A barackfa jövőre már gyümölcsöt is
hoz biztasan.

Hát még a hegedűm mennyi örömet tud
szerezni! Úgy fel tud vidítani, hogy szinte
repülni szeretnék. Ilyenkor szívesen elszállnék
hozzátok egy órácskára, hogy kifutkározhas-
suk magunkat. De csak gondolatban tehetem.
Majd, ha nagyobb leszek s magam is utazha-
tok, meglátogatlak benneteket. Addig is kel-
lemes kirándulást. Szeretettel emlékezik meg
rólátok,

Attila.

Tanácsok a gyermekek részére.

Kis szívek a nagy szívben.

Kis olvasóinknak, munkatársainknak, lapunk pártfogóinak és jóbarátainak kellemes pünkösdi ünnepeket kívánunk.

Egyben már most fethívjuk a figyelmezteteket kis cimborák, hogyha vizsga után hazamentek, vagy a szünidőt máshol szándékoztok tölteni, úgy a címváltozásról azonnal értesítsétek a kiadóhivatalt, hogy a lapot utánatok küldhesse.

Auguszeumi róm. kath. elemi iskolások Kolozsvár. Felhoztak benneteket a kedves Tisztelendő Nővérek látogatóba az Új Cimborá szerkesztőségébe, hogy lássátok és ismerjétek meg, milyen munka folyik az új cimborák között. Meglepett benneteket a sok gyönyörű rajz, plakát, amelyet az ország minden részéből küldtek be a lap olvasói. Megnéztétek a virágmagszekerényünket, amelyben más és más rekeszekben vannak elhelyezve a különböző virágmagvak. Nagy volt az öröm, mert a magvakból ti is kaptatok ajándékba. No majd meglátjuk, milyen eredménnyel kertészkedtek! A látogatási idő alatt olyan szépen és szerényen, illedelmesen viselkedtetek, hogy máskor is szívesen látunk benneteket. — *Székely Gizella II. g. ot.* A „Hogy írjuk” rovatot szorgalmasan olvasgatód. Azt irod, máris sokat tanultál. A szokines gyűjtéshez vettél egy jó vastag füzetet. — *Sámson Ferenc, Kolozsvár.* Szüleid most irattak be az új cimborák közé. Hozott Isten, új kis cimboránk! Remélem, hogy sok örömet szerez még neked ez a kis ujság. — *Bobota Eugenia IV. el. ot. Kolozsvár.* Te is most lettél új cimborá. Már be is jöttél a szerkesztőségbe és személyesen is bemutatkoztál. Itt találkoztál más kis cimborákkal, akik szintén bemutatkozni jöttek. Rendes, helyes magaviseletű kislánykának látlak, máskor szívesen várlok. — *Rados Jancsi II. g. ot.* Nagy érdeklődéssel olvasod a nyelvművelő rovatot. A szokinesgyűjtő füzettedbe mindig beírod a közölt szavakat. — *Schwartz Margit, Berkovits Karesi, Gross Sanyi Kolozsvár.* Ti is most lettetek olvasói az Új Cimborának. Már meg is kaptátok a májusi számokat. Majd jöjjetek be a szerkesztőségbe egy szombat délután, hogy szemtől szembe is megismerhesselek benneteket, hadd lássam, hánypénztérő gyermekek vagytok?

A szombat délutáni fogadó órákon minden helyi, de a vidékről érkező kis cimborákat is szívesen látom. Azonban számoljon minden gyermek azzal, hogy a szerkesztőségben ugrálni, a lépcsőkön fel s le szaladgálni, dobogni, kiabálni és rendetlenkedni nem szabad, mert a szomszéd termekben irodák vannak, ahol dolgoznak. A nagyobbak helyes ma-

gaviseletükkel mutassanak jó példát a kicsinyeknek. Nem irom ki a nevüket, de akik olvassák e sorokat, tudni fogják, hogy rájuk melyik kitétel vonatkozik.

Török Kató Kolozsvár. Megkaptad-e a májusi számokat? — *Molnár Anna Margit Egerbegy.* A kért virágmagvakat elküldtük, nagyon sajnálom, hogy útközben elvesztet. Majd pótolni fogjuk. Küldünk olyan magvakat, amelyeket júniusban is el lehet vetni. — *Róm. kath. elemi iskola Tiben, Lövéte, Szamosújvár, Imecsfalva, Fogaras, Ref. elemi iskolák Szatmár, Amacz, Köröskisjenő, Ref. gyakorló elemi Székelyudvarhely, Ref. Árvaház Orăștie, Ref. elemi Aninoasa, Eisler Antal Aninoasa.* Az idén a felsorolt helyekre is küldtünk egy-egy csomag virágmagot. Megkapták-e? Kíváncsian várom erről az értesítést, s hogy megindult-e a gyermekek között és milyen eredménnyel a kertészkedés? A tantestület tagjait ezúton is kérjük, hogy kísérik figyelemmel a gyermekek tevékenységét, minden szem virág- vagy veteménymag érték, amit nem szabad pusztulni, megsemmisíteni hagyni, mert hiszen benne egy gazdag élet csirája rejtőzik. — *Meisner Éva, Szócs Évi, Orbán Éva, Felvinczy Lotti, Székely Mária, Béni Attila, Biró Ágnes, Konrád Árpád, Szász evang. elemi iskola növendékei Kolozsvár, továbbá Linzenmayer Éva I. el. ot., Pataki Istványa I. o., Albon Éva II. o., Erdőss László II. o., Ifj. Gergely József II. o., Kovács Anna II. el. ot., Mestitz Franciska II. el. ot., Velmann Sarolta II. ot., Filep Almos II. ot., Költő Ilona III., László Piroška III., Nagy Géza, Szabó Margit III. ot.* s a többi kolozsvári gyermekek, akik az idén ajándék virágmagvakban szintén részesültetek, figyelemmel kísérik a kertészkedési munkátokat. Amennyit tavasszal kaptatok, legalább annyi virágmagot ősszel vissza kell hoznotok. Ebből tudjuk meg, hogy eredményesen és igazán kertészkedtetek a nyáron. — *Henner Aranka Nagybánya.* A szép toborzó ajándék-nak nagyon megörültél. Már el is olvastad azóta. Szüleidet s a kedves keresztapát melegen üdvözlöm. — *Szabady Babuka, Bányai Károly, Meisner Éva, Friedmann Elza, Fülöp Éva, Daróczy nővérek, Blau Éva.* Most, hogy a gyönyörű toborzó ajándékot megkaptátok, látjátok, hogy mégis csak érdemes volt tavaly toborozni. Bezzeg a többiek, akik nem kaptak semmit, sajnálkoztak és bosszankodtak, hogy ők nem toboroztak. No, az idén pótolni akarják. Mutatja az is, hogy még nem is volt kitűzve a toborzó verseny, egyesek máris toboroztak. — *Szatmári kis cimborák, nagyon elhallgattatok az utóbbi hónapokban.* Sem levél, sem megfejtés nem érkezett tőletek. Fel kell ébredni ebből a lustaságból.

Vezeti: Jóska bácsi

1. Képrejtvény.

Beküldte: Babos Mancsi II. g. o.

VARÁRNAP

2. A toborzók titkosírás-rejtvénye.

Megkezdődött	nemcsak	kapnak	az egész
országban	Fel hát	a kolozsvári	az V.-ik
országos	olvasónk	kis cimborák	minden
mindnyájan	gyermek	toborzó	vehetnek
részt	verseny	A toborzók szép	ügyesen
toboroztatok!	könyv- ajándékot	amelyben	hanem

Betűrejtvény.

3.

$\frac{D}{cs} S$

4.

$R \frac{V}{i}$

5.

Az 000⁰⁰⁰os₀₀₀

3. Izsák Ibi, rejtvény, Székelyudvarhely.

4. Daday Ádám VI. el. ot. rejtvénye, Semesnye.

5. Soós Nusika rejtvénye, Sülelmed.

6. Képrejtvény.

7. Egybevágó rejtvény.

Úgy függőleges, mint vízszintes irányban számok szerint ugyanazokat a szavakat találjuk meg, A számsor egy sátoros ünnepet ad.

P	1	2	3	4	5	6
1	g					
2		á				
3			t			
4						
5						
6						

1. Nem ügyetlenül
2. . . . . szűnőd
3. virágos . . . .
4. . . . nemzetiség (ékezethibáva)
5. tagadó szó
6. Dani mássalhangzói.

A rejtvények beküldési határideje jul. 1.

Most, hogy a vizsgákon túlestek, rejtvényfejtésre, de szerkesztésre is több időtök marad. A nyertesek szép könyvajándékot kapnak.

Megfejtések:

Nézzetek utána, ti is úgy fejtettétek-e meg a rejtvényeket, ahogy itt alant következnak?

A március 1.-iki szám megfejtése:

1. Csigarejtvény: Rákóczy Ferenc.
2. Találós kérdés: Családi kör.
3. Pótlórejtvény: Családi kör.

A március 15.-iki szám megfejtése:

1. keresztrejtvény.

Vízszintes: 2. Lai. 4. kopot (t). 6. lalalal. 8. ma. 9. (sz)ám. 11. Kajn. 12. Izam. 13. io. 16. ás. 17. salakos. 21. SNGÁS. 22. ZRC.

Függőleges: 1. papa, 2. Loli, 3. iolk, 4. ha, 5. ta, 6. Lajos, 7. látás, 8. mai, 10. mas(ni), 14. halni, 15. akác, 18. (s)as, 29. Riga, 20. (k)os.

2. Pótlórejtvény: Dánfalva.

3. Rejtett nevek: Arany János, Petőfi Sándor, Vörösmarty Mihály.

Megfejtést küldtek be: Sós Nusika Sülelmed, Kádár Margit Borossebes), Bócsa József Ploesti (5—6. sz.), Patkó Ilona Borossebes, Marosffy Baba Ploesti, Thamó Gabika Kolozsvár, Farkas István Brassó, Izsák Ibolya Székelyudvarhely, Csibi Sándor IV. el. o. t. Foeni, Müller Erzsébet Fogaras, Ifj. Torma Miklós. Az elefántos kihuzós számrejtvényt megfejtették: Ifj. Torma Miklós, Szalma Magda és Daday Zsolt.

Nyertesek lettek: Csiby Sándor, Ifj. Torma Miklós, Thamó Gabika.

Főmunkatársak:

Teleky Dezső, Coltești.
Kormos Jenő, Chiend

* * *

Minden cikkért a szerzője felelős.